

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 60

10 II

TUẦN LỄ TỪ 3.5
ĐẾN 15.5.1969

CHỦ TIỆM : MINH VỎ

ĐẦU BÉP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VỎ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

Wason
DS531
C74++
#60
May 8, 69

Khi các cụ trong Rán đã kích chính sách Báo chí

Bài của THẬP THÀNH
(tiên sĩ Chuồng Chó)

Viện Bô Lão vừa mần một quả tác giảng nổi giận chính sách báo chí của nhà nước. Ngay một người thô lỗ, chơi hùng hục như cụ trong rân Tàu Tăng mà cũng xuất thần đánh rất bay bướm, mê ly. Cụ này nghiêng bầu cảm tình về ChínhLuận. Và cứ thể phọt ra những tia đã kích nhà nước. Trong khi đó, cụ Phạm Nam Sách chơi kiểu «vác cây qua núi», lời cả danh ngôn của Jefferson ra mà quại chính sách báo chí. Cụ nghị Nguyễn Văn Chức, người vừa được vỗ tay hoan hô ra rít tại Áo vì... chửi Nga xô, ném một hân bi (một hòn đê dành) toan giết chết hai con chim một lượt. Cụ Chức ngao

ngán mà rằng: «Báo chống Cộng thì bị khóa mồm, báo cổ võ trung lập, liên hiệp thì khơi khơi sống». Cụ Trương Tiên Đạt bốc đồng đòi đi ở tù thay Cru ma Trí Phạm Việt Tuyên. Có nhẽ, cụ biết mình bất khả xâm phạm nên cụ hung hăng con bọ xít đến phát khiếp. Sau màn độc diễn đã kích chính sách báo chí của các cụ trong rân Viện Bô lão với màn văn nghệ tập lực đã kích chính sách báo chí của các em nhi đồng ở Viện Nhi đồng. Màn này có khán giả danh dự: Tổng trưởng Nguyễn ngọc An. Ngôn ngữ đã kích quanh đi quanh lại chỉ có một dùm chữ. Bọn Con Ong lười biếng chế ngôn ngữ chửi

bởi nên các em nhi đồng tỏ ra nghèo danh từ. Ngó ngàn nhất là em «đốc tờ nông thôn» Lê Quang Hiến, đã kích thể chó nào lại bị ông Nguyễn ngọc An thoi cho một quả muốn vỡ mặt mày. Đau thương nhất là vị nhi đồng cô đơn Lý quý Chung, bị ông Tổng An coi như con cháu trong nhà. Ông An gọi vị cô đơn Chung là «chú mày, chú mày» hoài hứ. Đại để cái sự đã kích nó tiêu lâm như vậy. Không Phu Tử viết: «Tiên trách kỷ, hậu trách nhân», diễn nôm là trước khi trách người, hãy trách mình đã. Sở dĩ cái chính sách báo chí nó bợ vơ như gái giang hồ đầu phải vì Bộ Thông tin Mà tại vì quy

chế báo bị ngấm tôm lâu quá. Cha đẻ cái quy chế báo chí là nhi đồng Lê văn Diện (có kẻ báo xuất thân từ cán bộ Thông tin), duyên dáng, đẹp trai nhờ vài chiếc răng vàng. Người coóc cội chề răng vàng nên đã ngấm tôm quy chế báo chí chăng? Những kẻ viết báo ở Giao Chỉ không muốn hận Bộ Thông tin. Mà muốn đào cha bởi ông những thằng âm mưu ngấm quy chế báo chí. Hình như nghị vừa cưới vợ bé Hoàng kim Quy (vợ lớn chết mới được hai tháng) dềch muốn quy chế báo chí ra đời. Thôi, đừng đã kích chính sách báo chí nữa, các cụ trong rân.
Tiên sĩ THẬP THÀNH

Một bông hồng cho những người ủng hộ Dự Luật 64/69 H.P.

Nhật báo Thời Thế, số xuất bản ngày 4.5.1966 đã vi vút những giòng chua xót, nào nà nhân vụ anh thợ chích ở Biên Hòa để để bê gãy tay hài nhi và giết chết hài nhi, sự t giết lòn cả mẹ đứa hài nhi. Những giòng vi vút ấy như sau :

Báo chí vừa đăng tin một người đàn bà suýt chết nếu nhân chị ta không kịp chờ chị ta tới nhà thương Biên Hòa, và từ đây người ta chờ chị ta lên nhà thương Từ Dũ. Chả là, để sửa soạn đón mừng dự luật 64/69 hợp thức hóa, một ông thợ chích vì... khiếu, vì có hoa tay tức ông y tá ở Biên Hòa đã để để cho chị ta. Ông Y tá này cứ tưởng mình sắp là bác sĩ Nguyễn Duy Tài. Ông ấy gõ bụng sản phụ và bảo để để như gà. Thế rồi ông « đốc trương lai » của dự luật 64/69 lôi đứt một cánh tay hài nhi. Thằng lôi chưa ra đời để biết chiến tranh VN đã mất bố nó một cánh tay. Dĩ nhiên là nó chết « nhờ » khoa đỡ đẻ của ông « đốc trương lai » nọ. Mẹ nó không được các bác sĩ nhà thương Từ Dũ cứu giúp chắc là cũng chết theo nó. Đây là một bông hồng cho những người ủng hộ dự luật 64/69. Bông hồng thứ nhất xin cài lên áo ông Trần Lữ Y, ông Mã Xái và « đốc tờ cán sự y tế » Lê Quang Hiền. Chúng tôi sẽ sưu tầm thêm nhiều bông hồng khác để cài lên áo những ai ủng hộ dự luật làm cho xã hội xuống tới mức thấp hèn nhất là dự luật 64/69 H.P.

Trong Phú De Giao Chỉ của Con Ong, mấy số trước, Nã Cầu đã đưa bốn mà viết rằng « cuộc chiến tranh ông chích không có chính nghĩa, bởi thế, Nã Cầu đứng ngoài thủ lợi, anh nào chi địa, Nã Cầu ủng hộ anh ấy ». Sơ khởi vụ tẩy chay dự luật 64/69 HP ai cũng có thể ngờ nhận đây là cuộc tranh chấp ảnh hưởng quyền lợi. Người ta tưởng những ông bác sĩ kỹ cụ sẽ làm to chuyện. Nhưng không, những ông bác sĩ càng đông khứa càng im lặng. Các ông ấy không tham dự chiến trận. Bởi vì, các ông ấy biết chắc, nếu dự luật 64/69 được hợp thức hóa, địa vị của các ông ấy không thể bị lung lay. Có chết là chết đàn ngu thôi. Hóa cho nên, chỉ còn mấy ông bác sĩ có lòng cùng anh em sinh viên tranh đấu. Như vậy cuộc tranh đấu không phải vì quyền lợi, vì cạnh tranh ảnh hưởng nữa. Mà là tranh đấu cho lẽ phải, cho sinh mạng của dân nghèo. Không thể để cho cái dự luật làm thấp hèn xã hội xuống mức tối đa hợp thức hóa được. Không thể hợp thức hóa một sự thiếu khả năng y tế. Không thể để sinh mạng dân chúng trao gửi cho bọn thợ chích biết là do hoa tay, có khiếu.

Cho nên, cùng với nhiều đồng nghiệp nhật báo ý thức sớm được sự tai hại của dự luật 64/69 HP, xuyên qua vụ gã thợ chích sát hại một hài nhi bằng tài đỡ đẻ không học ở trường nào của y, tuần báo Con Ong sẽ đứng vào hàng ngũ những người đòi tiêu hủy dự luật 64/69 H.P. Nói theo nhật báo Thời Thế, một bông hồng đã cài lên áo tác giả dự luật 64/69 lên áo ông Mã Xái, lên áo ông « đốc tờ cán sự y tế » Lê Quang Hiền. Những người âm mưu hợp thức hóa một sự thiếu khả năng y tế tức là dự luật 64/69 hãy dẹp lại tự ái, dứt bông hồng gai góc, ó ứ cái ở áo mình đi. Dân tộc khốn khổ này không thể vì tự ái của các ông mà phải gửi sinh mạng vào tay bọn vô học.

Chúng tôi đã ghé thăm bọn vô học chính trị, đừng bắt chúng tôi ghé thăm bọn « vô học xã hội » nhảy lên bàn độc nữa.

Những bài dờm dờ sẵn sàng khạc vào mặt bọn mị dân bọn làm đảo lộn trật tự xã hội, bọn làm mất giá trị của sự học từ công phu. Hãy nhớ vậy ngay từ bây giờ.

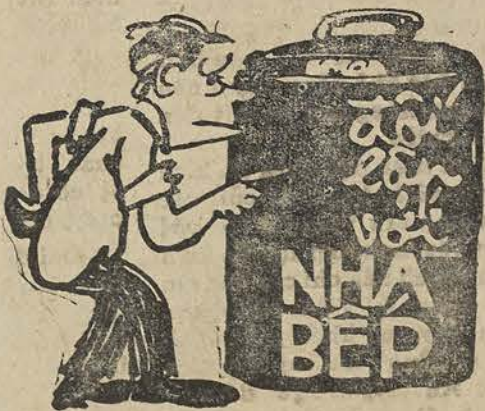
Về một câu tuyên bố bữa bãi của ông Tổng Trưởng Y Tế xã hội Trần Văn Louis

Tôi không được ra Huế tham dự những vụ móc xương đồng bào bị Việt Cộng trói ghì bằng đủ các thứ giầy và chôn bằng đủ kiểu dưới những nấm mồ tập trung trong biển cỏ Mậu Thân. Đã một lần tôi rớt nước mắt khi coi phim thời sự quay đoạn đồng bào Huế khóc thương thân nhân ở một buổi lễ cầu hồn. Cách đây mấy hôm, coi Vô Tuyến Truyền Hình Việt Nam chiếu khúc phim móc xương đồng bào Huế ruột rịt, tôi đã rớt da ốc và ghé thăm Cộng sản như chưa từng bao giờ ghé thăm chúng đến thế. Rồi, thời sự Việt Nam lại cho chiếu trên màn ảnh các rạp đoạn phim đồng bào Huế khóc than. Có người nức nở, ngắt ngư đầu tóc. Có người ngất xỉu phải đưa lên xe hồng thập tự. Khuôn mặt của nghị sĩ Trần Văn Đôn buồn thảm. Khuôn mặt của dân biểu Kiều Mộng Thu vốn dĩ kịch cộc cũng đầm ra sầu khòn tả. Và giọng nói của ông Tổng trưởng Thông tin Chiêu hồi chiu nặng đau thương. Lúc quý vị ấy ném những viên đất vĩnh biệt những bộ xương, tôi muốn khóc. Tôi cứ nghĩ giá khúc chim này được đem chiếu ở ngoại quốc, giá trị của nó bằng vạn lần giá trị xuất ngoại rất độc của bọn dân biểu, nghị sĩ.

Việt Cộng đã dã man thế đấy. Ông Tổng trưởng Thông tin Chiêu hồi nói : « Những người còn mơ thiên đường Cộng sản hãy nhìn những hình ảnh này ». Hình ảnh của người bị chôn sống một lỗ, cái lảng không đủ xương hay lẫn xương người khác. Hình ảnh của người sống gào khóc « trời ơi » sâu thẳm. Tội ác của Cộng sản rõ như hai lần năm là mười. Bọn chủ bại, cầu an, chấp nhận hòa bình bằng bất cứ giá nào tưởng cũng phải thay đổi lập trường. Những người ghé thăm Cộng Sản gia tăng sự thù hận và chấp nhận chiến đấu chống Cộng đến cùng bằng quân sự và chính trị. Mười mấy năm tranh đấu làm sáng tỏ chính nghĩa quốc gia, nhờ vụ móc xương này mới thật sự sáng tỏ. Nhưng, than ôi, một người đã sơn đen lên sự đánh bóng chính nghĩa ! Người đó là ông Trần Văn Louis tức Trần Lữ Y, Tổng trưởng Y tế Xã hội.

Ông Louis vừa tuyên bố vung vít ở Đà Nẵng rằng « Có thể, nhưng xác chết đó là Việt Cộng »— Theo nhật báo Tiền Tuyến số xuất bản ngày 3-5-1969 mục « Nước mắt Huế vẫn còn chảy », đăng ở trang nhất, tác giả Huy Phương — Như vậy, những xác chết bị trói, người ngồi, kẻ đứng, người nằm áp mặt, kẻ nằm giữa mặt dưới những nấm mồ tập trung không phải là đồng bào Huế ! Việt Cộng không dã man vậy đâu. Việt Cộng sướng nhé ! Tự nhiên, chẳng cần chối tội mà có kẻ gở tội cho mình. Kẻ ấy lại là đương kim Tổng trưởng Y tế Xã hội thì còn gì « ép phê » hơn. Ông Trần Lữ Y đã nghĩ gì khi tuyên bố một câu có lợi cho Cộng sản ? Ông vô tình chăng ? Tôi muốn tin thế để còn... dám sống trên cõi đời này. Nhật báo Chính Luận chống Cộng đến nói Từ Chung bị Cộng giết, tòa soạn bị liệng lát tích mà khi vô tình « làm lợi cho Cộng sản » vẫn bị « phọc mê bu tích » và truy tố ra tòa. Nhà nước đã khóa mồm những nhật báo « làm lợi cho Cộng sản ». Nhà nước sẽ có thái độ gì với một ông Tổng trưởng làm lợi cho Cộng sản ?

Chúng tôi chờ nhà nước lên tiếng đấy. Viết thêm : Tôi viết bài này vào buổi tối ngày 3-5-1969. Sẽ có bài viết lại ngay cùng ở số báo này nếu nhật báo Tiền Tuyến ghi sai ý ông Trần Lữ Y. Trường hợp ông Trần Lữ Y, không thanh minh, không nói lại, không phủ nhận câu tuyên bố làm lợi cho Cộng sản, chúng tôi cũng sẽ có thêm bài cùng ở số báo này.

(Tiếp theo kỳ trước)

Nín Đé vênh vang :

— Tao có tiền tao mua phấn, ai cấm tao ?

Nhị Kiều quạt chà chớ :

— Thì mày cứ trát với trắng trên mặt mày đi nhưng nhớ viết thêm hàng chữ « Tiết hạnh khả phong » lên mặt mày. Mày trông mày đẹp à ? Bụng mày có cái sẹo đen thùi,

Nín Đé trả đũa :

— Tao đốt bụng để tranh đấu quyền lợi cho dân ABC nhà không có đi ở thuê. Đó là thành tích của tao.

Nhị Kiều tố tiếp :

— Lòng mày của mày cạo nhân thín. Mày bôi mực đen già làm lòng mày. Răng mày là răng già. Mày có giỏi lấy khăn ướt lau mặt coi. A, mặt mày sẽ là mặt quỷ dạ xoa là Đa cu la cái !

Nín Đé cáu lăm rồi.

Nàng đưa tay móc cả hàm răng ném Nhị Kiều. Cứ như Kha Trấn Ác trong Giang Nam thất quái ném coa quay vào địch thủ ấy. Nhị Kiều tránh được hàm răng bay trúng đầu cụ Chủ tịch làm cụ thức giấc :

— Con nít ném cái gì đó ?

Hoa Dâm Bụt, một nhân vật nữ dếch biết ký tên ôn ôn :

— Thừa cụ, cái hoa đi a !

Cụ chủ tịch ngái ngủ :

— Nó làm rụng mấy sợi tóc.

Tổng thư ký thò tay chụp lấy hàm răng. Chợt Mạc Rô ón xương sống, mùi thối, nồng nặc. Tổng thư ký Mạc Rô có

sẵn lọ nước hoa Chanel số 5. Hắn dốc ra rửa tay mà không dám đưa lên mũi. Hắn dùng hai cái bút chì Bic gắp hàm răng vất trả Nín Đé. Và cảnh cáo.

— Bắn sau móc răng thôi ném địch thủ sẽ bị phạt nặng.

Nín Đé cười. Nụ cười già nua hom hem. Trời đang sáng sủa bỗng tối om. Nhưng Nín Đé cứ tưởng duyên dang, hữu tình lắm. Có vô số những thằng bắt tài vô trường mà cứ tưởng tài cán trùm thiên hạ thì cũng chỉ bằng nụ cười thối của em Nín Đé mà thôi.

Giữa cái bầu không khí hồi hám của sự vắng c. vắng d. thăm, thì anh « đốc tờ cán sự y tế » đi một đường lảng nhách :

— Xin thông cảm, thông cảm !

Đốc tờ chính cống Trí Tuệ vốn ghét anh cán sự y tế Hiện Trông. Không phải Trí Tuệ chê bai chức vụ cán sự y tế trong cuộc sống thường của Hiện Trông đâu. Mà vì anh cán sự y tế này nhì nhò lảm. Anh ta cứ giả vờ nhập mình là đốc tờ đã nộp « t » và cái mũi anh ta phồng lên thật bự khi anh ta được bọn thợ chích nịnh bợ gọi mình là đốc tờ. Trí Tuệ bèn xô ngọt :

— Quan đốc Hiện Trông muốn thông cảm ký gì ?

Hiện Trông ngu xuẩn, không phản ứng kịp, lắp bắp :

— Tôi muốn xin anh em nhi đồng ta đừng chửi bố nhau nữa.

Đốc tờ Đại Bàng cười hình hích :

— Anh là quan đốc bao giờ ?

Hiện Trông đỏ mặt.

— Tôi, tôi sẽ là quan đốc. Rồi đây, dự luật 64/69 H.P. được hợp thức hóa, tất cả thợ chích sẽ là đốc tờ. Và tôi, tôi là siêu đốc tờ vì khả năng tôi trên bọn thợ chích khá xa. Tôi không đỡ để bê gãy tay hài nhi đâu.

Đốc tờ Luyện Quang nghiêng răng ken két :

— Mẹ bố anh, anh Hiện Trông a ! Anh ba hoa vừa vừa chứ. Anh đóng cái mồm anh lại.

Hiện Trông tức tối :

— Ông sắp tổ chức cuộc họp mặt cán sự y tế ở nhà hàng Continental, hôm ấy, ông sẽ lộe chúng mày.

Anh cán sự y tế Hiện Trông,

Anh phải nhớ cái cốt của anh. Anh cũng chỉ là một con khỉ được người ta đội mũ, mặc áo. Anh có quyền múa may nhưng nên nhớ đừng múa may quá trớn. Một mai, anh rời khỏi Viện Nhi Đồng, anh lại hiện thân là một con khỉ. Mũ áo trên đầu, trên mình anh đã bị lột ra. Anh sẽ sống khốn khổ khốn khổ... Người đòi sẽ khạc nhổ vào mặt anh.

RẢI ĐỘC

★ PHÓNG SỰ SỐNG SỰNG PHÒNG TÍCH

Đó là hậu quả của sự khi quên cốt khí, anh Hiên Trùng
Ta thương anh, có lời dạy dỗ anh đó.

Tổng Thư ký Mặc Rô làm dụng quyền, vô lấy cái
chống, cả rem lác ồm tời. Dương Bốn câu sườn bò hét
tinh.

— Đả đảo Mặc Rô !

Dương Bốn lý luận một tràng về sự hiểu biết của
mình và đòi thay chức Tổng thư ký. Lập tức, Trần Bồ
Cu nhẩy ra :

— Chỉ tôi mới đủ khả năng làm Tổng thư ký.

● Nhị Kiều vỗ tay lớp lớp :

— Dựng cột buồm đi, anh Trần Bồ Cu ! Em ủng
hộ anh. Anh đẹp trai lắm. Thằng Mặc Rô khó thương
thấy mẹ. Mặt nó cứ như cái mặt mâm.

Mặc Rô đánh thức cụ chủ tịch Hoàn Lương dậy.
Cụ chủ tịch ngáp dài :

— Ký gì vậy ? Xe đò Bửu Hiệp Còn chạy đường
Vũng Tàu không ?

Nhị Kiều ôn ền :

— Xe đò Bửu Hiệp vườn chạy như lá
trên mười đầu ngón chân. Cụ hãy ngủ đi, chứ chủ tịch
của cụ còn nguyên.

Nín Đé gái bụng xoàn xoạt :

— Đồ mồm loa mép giải !

Nhị Kiều trợn mắt :

— Mày nói ai đấy ?

Mặc Rô chán nản :

— Kệ bố chúng mày, ông về đây. Ông dếch ham
cái chức Tổng thư ký nữa đâu.

Mặc Rô bỏ về sau khi Trọng Táo đã bỏ về. Bảy
giờ, anh già Chồn Có Vách mới lên tiếng :

— Ông thêm đi Tây lắm. Ông một đi Tây lắm.
Bàn ngay xem những đũa nào xứng đáng được xuất ngoại
du hí đợt đầu.

Thầy giáo Kính Cần dơ tay :

— Tôi đề nghị cho tôi làm giám khảo sát hạch khả
năng anh em nhị đồng.

Bường Bường phản đối :

— Tôi đuối bằng lòng. Tôi mới học hết lớp nhất. Đi
thi đờ vui để học với đề tài khoa học thường thức lớp
nhất, tở tiên tôi có phở trợ, nay ra tôi chỉ đáp trúng đến
câu thứ tư, ăn cái giải rút... àn ừi. Nay bày trò sát hạch
hả năng, tôi sẽ bị ra rìa.

Kính Cần cười đều :

— Anh tuyên bố ra rít mà. Anh chống tướng quân

Lữ Lan bay bướm lắm. Tại sao anh lại nhận anh đố,
khả năng chỉ là cá thồn bơn chuyên "mãng giê ca ca" ?

Bường Bường nhị đồng Bình Tuy, mếu máo :

Thực tâm tôi đâu chống tướng quân Lữ Lan. Ông
cố đạo Khai Khù ông ấy đội mũ lên đầu tôi, ông ấy xui,
tôi bôi bẩn tướng quân Lữ Lan thì tôi phải bôi bẩn.

Nhị đồng Thố Tin, kẻ được móc từ đồng rác lên hàng
thứ tám, ở Tân Bình vội vàng làm dấu :

— Ô nông đuy pe ê đuy phít ê đuy xanh tét pi. A
men...

Và phòng mang, trợn mắt :

— Tôi không muốn đem vấn đề tôn giáo vào cái
thùng rác này.

Bường Bường vồ dĩ dầy :

Cá nhân một ông cố đạo không phải là tôn giáo. Ông
như cố đạo Trần Du bàn chuyện em gái tạp lực Trang
Kim Yến bị hề mặt mụn Tùng Lâm cởi khuy áo suýt diễn
kịch « Lén núi hát chèo » là cá nhân cố đạo Trần Du bàn
Chức cố đạo Trần Du có « ô nông đuy pe ê đuy phít đuy xanh
tét pi » mà bàn đầu. Cái thườ nói động đến lòng chân cố
đạo, thầy hòa hả xúc phạm Công giáo. Phật giáo đã xa như
đi vắng. Vậy tôi đặt vấn đề ông đạo Khai Khù xúi tôi bôi
bẩn tướng quân Lữ Lan không dính dáng gì đến tôn giáo.

(KỶ SAU TIẾP)

VI toàn quốc, hãy liên hiệp lại!

Mới trong vòng một tuần lễ, cả Saigon đã nhốn nháo
vì chuyện hai bà VI đau khổ quá mức phải vùng lên đập
tan « xích xiềng nô lệ » mà các đấng ông chồng đã quàng
gân cổ các bà !

Nói « xích xiềng nô lệ » của đấng tội có hơi láo, vì
thực ra là các đấng ông chồng đã thoát ra khỏi xích xiềng
do chính các bà tròng lên cổ các ông, để đi chui đầu vào một
cái thòng lọng khác êm ái hơn, trong tay những người đẹp
mà miệng đời eo le thường gọi là « V2 » hay là « mèo », hay
là « pun đờ luych » hay là « phòng nhĩ », tùy theo từng
giới, từng địa phương.

Cái mà hai bà VI hung hăng muốn đập tan ấy
chẳng qua chỉ là sự phản bội, thái độ thờ ơ lạnh nhạt
mà các đấng lang quân đã dành cho các bà, sau khi quý
ông được trời cho ăn nên làm ra, rồi trời cho cả no cơm ấm
cật dậm dật khắp nơi, và trời lại xui khiến cho gặp luôn
người đẹp mà quý ông vẫn thường nằm mơ thấy trong
những đêm nằm mơ thấy trong những đêm nằm khép nép
dưới chân sự tử đất Hà Đông !

Ngày xưa người ta bảo chỉ có Hoạn Thư mới là mu đàn
bà ghen dáo dè, ghen ghê ghen gớm. Nhưng nếu ngày nay
Hoạn thư có sống lại cũng đến xin xích dèp cho 2 bà VI
trứ danh của Saigon xip nốp, đào diên, diên đảo.

Hai bà VI của chúng ta bị giờ khỏi có cần sai khuyến
phệ đi túm nàng Kiều về làm Ma rì xén trong nhà, cũng khỏi

cần tốn tiền mua xăng, mua at xít, để đốt công, để tạt
vào mặt con V2 theo kiểu cô Quên, bà Thúc, vừa ác đức
vừa mắt công ra tòa đi Chí Hòa khổ thân.

Các bà chỉ cần đi « xưng tội » với cha Hòa Bình.
Cha sẽ cho công bố tất cả, từ cái tội ghen lỏng ghen lộn
của các bà VI, lẫn cái tội mê gái, chơi bời, ăn cắp, ăn náy
của các đấng ông chồng, rồi cả đến cái tội lang loạn, trác
nết, cướp chồng người của các nàng V2.

Như thế là các bà kẻ như đã được « Rửa tội ». Máu
ghen các bà có chỗ xỉ ra sẽ hạ hòa được phần nào. Các bà
sẽ tha hồ ngồi xoa tay coi đấng ông chồng và nàng tình địch
ngất ngư con tàu đi, hừ, thế mới đáng đời, ai bảo, đã
biết tay gái vô này chưa ?

Tương hai bà vừa mở màn phong trào « xưng tội »
vung vít, trước hết phát kẻ nữ chiến sĩ xung kích Nguyễn
thị Liên, vợ của ông Bác sĩ đôn mông bươm vú Phạm văn
Hải.

Với ông Bác sĩ Mông vú, bà Liên đã kéo dài một
cuộc tình duyên thơ mộng lẽ thê hơn hai chục năm trường
trước khi không lành canh chàng ngọt khiến ông Bác
sĩ phải đi ăn chà của một mỹ nhân họ Lương.

Ngày xưa, thi sĩ họ Vũ có một mối tình mười năm,
xà kết cuộc là :

Tình mười năm còn lại chút này đây ;

Bức thư tình xưa nhớ lúc trao tay...

Ở đây, mối tình hai mươi năm của bà Liên có hơi
khác, nó không còn lại bức thư « mùi » nào mà chỉ có một
tờ cam kết theo đó ông Bác sĩ sẽ tặng tiền phụ cấp hàng
tháng cho bà VI từ 2 vé rưỡi lên 5 vé, rồi 10 vé, ngược
lại bà VI phải bãi nại đừng làm rắc rối, để đấng lang
quân được tự do đi du hí với người đẹp.

Nếu như cái Hiệp ước Gio-neo tình tiền ấy được
tôn trọng thì không sao, đáng nài bà Vi chợt cảm thấy
dường như đối phương toan tính bất chước công sản coi hiệp
ước chỉ là tờ giấy tôn không hơn không kém, nên bà lập
tức phản công, bà kêu cứu với đấng bề trên Hoà Bình. Kết
quả là cả Đấng thu quân bác sĩ lẫn người đẹp họ Lương
bị một pheា thất điên đảo, nhưng đồng thời cha Hòa
Bình cũng lại phải chuẩn bị vắc chiếu ra tòa để giải lấp
các « tội » mà quan tòa sẽ « xưng » với cha ; không vú, lì
mẹ, bàng phí v.v.

Còn bài thứ nhì, bà Kim Nguyen, là VI một Đấng
Trưởng Ty Quan thuế, và lại là cháu ruột của Đấng Tổng
thống huyệt Phạm huy Cơ. Bà này, anh đứng hơn bà VI
Bác Sĩ, đã xử dụng cái bệnh ghen của mình vào việc
cứu nguy đất nước, lãnh mệnh hóa xã hội. Đối với bà,
chỉ có cái nó, cái mà người ta vẫn gọi là tình yêu, mới
là đáng quý, ngoài ra tiền bạc của cái xe hơi nhà lầu đều
là đồ bỏ. Vì thế, khi mà đức ông chồng đem của quý đi
tặng cho một người đẹp khác, bà đã đâm thềm vào cái
vì la 2 triệu rưỡi mà ông chồng đã sắm cho bà, đâm thềm,
cả số tiền trợ cấp 100.000 ngàn mỗi tháng, để đi xưng tội
ông chồng là một con Hạm to tổ bố.

Tội nghiệp cho ông chồng Hạm ! Mỗi khi chính đấng
ác thê ở nhà lại đi kê đơn tham những của mình thì còn
thuốc nào chữa nổi ? Bây giờ không biết lý ông có ngay
không, chứ tình thì ông gian ra mặt rồi. Ông gian tình
với bà nhà, và gian cả tình với ông Nhà Nước, chứ nếu

(XEM TIẾP TRANG 4)

CON GÀ

TIẾNG KÊU CỨU RỒI CỦA NHỮNG KẺ CHỐNG CỘNG ĐẾN CHIỀU

Chủ nhiệm MA CÔ Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MACẠO

NHÂN VỤ ÁN TỰ DO TRÊN BÀN MỎ THƯƠNG VIỆN CÁC NGHỊ ĐÃ LỚN TIẾNG bên vực Tự do báo chí

★ CÁC NGHỊ CHỈ BIẾT TRÁCH NGƯỜI MÀ KHÔNG CHỊU TRÁCH MÌNH. VÌ HAI NĂM QUA ĐÉCH CHỊU LÀM LUẬT BÁO CHÍ.

Ngày 2-5. Thương viện đã họp kh. áng đại đề mở xẻ về « bản án Tự Do », và phân nân về việc báo Chính Luận bị đóng cửa. Các Nghị Sĩ đã thay nhau lớn tiếng nói lên sự đe dọa đối với quyền tự do báo chí. Thật là cảm động. Có ông báo « tự do báo chí đang bị đe dọa trầm trọng. Bản án Tự Do là nhát dao chém tan quyền tự do báo chí ». Ông khác bảo: « báo chí bị dẫn dắt đi ». Một ông khác nữa bảo: « bản án Tự Do là lời cảnh cáo lớn đối với chế độ báo chí nước nhà ». Và đặt câu hỏi: « tại sao một số báo chống cộng và chỉ đã kích chính quyền một cách chánh đáng thì lại bị đóng cửa còn một số báo hô hào trung lập, lập vùng trái độn lại không bị đóng cửa? ».

Nhà báo rất cảm động về sự chiều cố tâm tình của các Nghị Sĩ. Nhưng xét ra, trước khi đã kích hành pháp và tư pháp, các vị nên dấm ngực tự than lỗi tại ta lỗi tại ta!

Ngay từ hồi còn quốc hội lập hiến, các vị dân cử nước ta đã thấy sự cần thiết của một quy chế báo chí, để bảo đảm cho báo chí nước này khỏi bị đe dọa, đàn áp v.v., cho nên, việc soạn thảo quy chế báo chí đã được đặt ghi

vào hiến pháp, coi như một nhiệm vụ cấp thiết mà Quốc hội lưu nhiệm phải hoàn thành. Nhưng rồi cái quốc hội lưu nhiệm lem nhem đã không làm tròn nhiệm vụ

Đã phát hành trên toàn quốc

**KHÔNG MỘT
VÌ SAO**

chuyện dài của Hoàng Anh
Tạ Duyên Anh

Tranh Ngọc Dũng

Hoa Đăng xuất bản

Sau khi đệ nghị Cộng Hoà chào đời, đáng lẽ lập pháp phải nghĩ ngay tới việc hoàn thành luật quy chế báo chí. Nhưng quý vị đã làm dư thảo quy chế báo chí giữ sang cho quốc hội thảo luận và biểu quyết từ đầu năm ngoái. Hạ viện thảo luận và biểu quyết xong đã gửi lên Thương viện gần một năm nay, nhưng quý vị Nghị sĩ cứ ngậm mồm, không cho nó ra đời. Mặc dầu hành pháp đã nhắc nhở quý vị. Nhắc nhở một cách khẩn thiết gần như là thách thức, quý vị vẫn lơ đi. Quý vị không chịu làm luật bảo đảm những quyền căn bản của báo chí, nên nếu báo chí có bị bóp nghẹt bị đe dọa, bị đối xử bất công v.v., đó là lẽ đương nhiên.

Báo chí có được bảo vệ, có được tự do hay không đó là quyền của các quý vị tại tòa nhà lãnh pháp. Quý vị cho thế nào, thì nên nh

vậy. Quý vị muốn cái gì, cứ ghi vào quy chế báo chí, và hoàn thành cho gấp. Thiết tưởng quý vị chỉ cần đã kích hay kêu gọi hành pháp và tư pháp. Quý vị không thắng cái cương cho con ngựa, để nó đi lung tung, thì đầu phải lồi tại con ngựa.

Chia buồn

trực tin thân phụ Chuẩn úy Lê Lương Bằng
CỤ LÊ LƯƠNG LƯU

vừa thất lạc tại Pháp, hưởng thọ 64 tuổi
Tuần lễ Sĩ quan HLV Hoa Tiêu Trường Phi
hành TTHLKQ xin thành thật phân ưu cùng gia đình
Chuẩn úy Bằng và thành kính cầu nguyện hồn Cụ sớm
về nước Chúa

Thân chúc

CIU VỎ-CHỈ - CHÂU-THỊ-NGỌC-ÁN.

(Qui-Nhon) (Saigon)

trộn đời hạnh phúc.

NHUỘC BẰNG

Sắp Hòa Bình

Nhà văn NGUYỄN THỤY LONG

Sống chung với

TRẦN THỊ THANH TÂM

tức Búp Bè TÂM-THANH

Chúc Long Tâm sản xuất thật nhiều Búp Bè

CON ONG

V1 toàn quốc hãy liên hiệp lại

(tiếp theo trang 3)

không phụ lòng tin của Nhà Nước thì tiền đâu ra để ông mua nhà tậu cửa ăn xài vung vỉnh thế, trong khi lương ông vốn vẹn có mười mấy ngàn?

Cho đến lúc này, cả hai vụ trên còn lòng dòng chưa đi đến hạ hồi phân giải. Chỉ biết rằng đây là những phát trọng pháo đầu tiên mở màn một trận chiến tranh giữa V1 V2 đang hứa hẹn sẽ tiếp diễn trên nhiều chiến trường mới.

Trong mọi cuộc chiến tranh, cả hai đạo quân dù có bên thắng bên bại, bên nào cũng đều bị tổn thất nặng nề và thông thường là lãnh thổ mà hai bên tranh giành lại bị tàn phá tiêu điều hơn bao giờ hết.

Ở những trường hợp này cũng vậy, các bà V 1. V2 chiến đấu kịch liệt để tranh giành một thứ « lãnh thổ » nhỏ xíu chưa đầy một gang tay, và kết quả trong lúc còn đang bất phân thắng bại là cả hai bên cùng bị dư luận đem ra tiểu ngạo giang hồ. Còn các đảng « lãnh thổ » thì sự nghiệp kẻ như tiêu từng rách mướp, ấy là chưa kể có đảng còn bị lôi thôi, bị đi tù có ngày vì những lời « xưng ta » của kẻ đồng lõa với mình hưởng thụ số tiền tham nhũng.

Dù sao thì cả nước hiện nay đều phải công nhận chiến thuật « xưng tội » quả là một chiến thuật tân kỳ, có hiệu lực hơn chiến thuật « hòa công » mà cô Quỳnh đã học của Không Minh Gia cát Lượng, và hơn cả chiến thuật « tát át xít » mà bà Thước đã chế biến sau khi xem phim « Ánh sáng Đô thành » từ Hương Cảng đem qua.

Trên toàn quốc hiện nay còn vô số Hạm, và dĩ nhiên đã là Hạm thế nào cũng phải có V2, V3, đó là một quy luật rõ ràng như 2 với 2 là 4. Và vì thế có bao nhiêu Hạm là có bấy nhiêu bà V1 bị bỏ rơi, bị đau khổ không làm gì hai bà Nguyễn thị Liên và Phạm thị Kim Nguyên. Nếu cứ chiến đấu âm thầm, đơn độc, không để gì các bà đã giành giật được của quý về mình. Một V1 làm chẳng nên non, ba trăm V1 chụm lại nên hòn núi cao, các bà V1 toàn quốc còn chờ gì không liên hiệp lại tạo thành sức mạnh để bẹp các V2 và cả các đảng ông chồng phụ bạc.

Người ta làm Chính trị để bảo vệ Tự Do. Tự quyết người ta lập mặt trận để cứu nguy dân tộc, các bà V1 cũng phải có một « Mặt Trận Cứu Nguy Phạm Tự Lập » (theo điển tích bà Diêm ra câu đối cho ông Trương Quỳnh) Trưởng nội vô phong phạm tự lập). Ngọn cờ đã được 2 bà Liên, Nguyên phát cao, các bà còn chần chờ gì mà không tham gia đông đảo hăng hái « xưng tội », trước là rửa được hận riêng, sau là vừa mua vui vừa làm việc nghĩa!

Gởi người

CỔ VÉN

Gần đây, có tin một ông Cổ Vén Ngoại Rao đã tuyên bố ở nước ngoài rằng làng báo ta ngu lảm, cần dằm mồm lại. Sau đó, dĩ nhiên bèn lại có sự thanh minh, thanh nga như thường lệ...

Đếch biết rằng ông cụ hoặc... Tân

Nhưng sao nghe sặc sọng củ lẩn!

Ngoại rao chắc tỏ đường đi, đứng,

Cổ Vén phải tường cách nói, ăn?

Tứ mã... cần e câu... hậu quả

Nhất ngôn... có ngàn chuyện... tiên nhân...!

Thanh minh với chẳng thanh nga mãi

Bữa khác, nên quay lưới... bầy lẩn.

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUỲNH-NGỌC-TIẾU

15-5-69 TỈNH KHAI GIẢNG CÁC LỚP HÈ
Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB

Luyện thi TH Đệ I cấp

- TỰ TÀI I A-B - TỰ TÀI II A-F

GHI TÊN GIỮ CHỖ TẠI:

25 Ngô tùng Châu - Gia Định

196, Trần quang Khải (gần góc đường Hai
bà Trưng)

631, Trần quốc Toàn (trường Quốc Toàn)

268/1, Lý Thái Tô (trước trạm tiếp cư Pétrusky)

Họ hàng Tổng Trưởng đang bị động đật tợn

Tờ báo Hòa Bình của cụ Tấn Ru vẫn tiếp tục phanh phui những vụ « xi căng đàn » vì tình. Hết ông Bác Sĩ « bom vú độn mông » bị vợ lớn tố cáo, lại đến một ông Trưởng Ty thuế vụ tại một nơi « thơm phức » đang bị vợ lớn tố kịch liệt. Đặc biệt là cả hai vụ đều dính dáng đến họ hàng Tổng Trưởng.

Bà Bác Sĩ Hải tố Ông Hải có mèo họ Lương, là em ruột của một Tổng Trưởng họ Lương.

Đến vụ Ông Trưởng Ty quan thuế bị bà lớn tố, thì hình như lại là anh ruột vợ một Tổng Trưởng. Hình như ông anh này tuyên bố lãnh lảm, rằng thì là :

Dù chúng mày về phe vợ lớn tố ông cũng dèch sợ. Nếu bị mất chức Trưởng Ty quan thuế, ông sẽ về làm ở bộ và rồi ra ngoại quốc làm ở tòa Đại Sứ.

Người ta còn đồn đại tùm lum là có một ông Thứ Trưởng ở bên... Congo, đã « phối hợp nghệ thuật » với cô em ruột, đến mang thai và đẻ con.

Đề thử xem độc giả Con Ong « tài » đến mục nào xin quý bạn hàng thử đoán xem các quý vị trên là ai.

— Mèo của ông BS bom vú độn mông là em ông Tổng Trưởng nào ?

— Cái nhà ông bị vợ cả tố trần nước bà ta gần chết đề đi với vợ bé là anh ruột một vợ ông Tổng Trưởng vào ?

— Và ông Thứ Trưởng « phối hợp nghệ thuật » với em gái tên là gì ?

Các lời dự đoán gửi về tòa soạn sẽ được đăng trong số tới. Độc giả vào đáp trúng, sẽ được Minh Võ tặng một món quà đặc biệt.

ĐẠI SỨ LÂM có thể bị Bà lớn tố cáo

Theo 1 nguồn tin ác ôn của hãng AP đánh đi, và được một số báo tại Sài Gòn đăng lại, có báo chạy tựa 8 cột, nói rằng Đại Sứ Phạm Đăng Lâm về VNam để hội đàm mật với Nguyễn thị Bình tại Sg.

Nếu nguồn tin trên có thật thì rất nguy hiểm. Cô nhân đã dậy nam nữ thụ thụ bất thân. Con trai con gái mà gần gũi nhau thì hư thân mất nết liền.

Nay báo rằng Đại sứ Lâm về Saigon để gặp riêng Nguyễn thị Bình, e rằng thế nào cũng có điều không tốt. Dù là gặp công khai, cũng đã nguy hiểm. Nếu hai người lại gặp mật như kiểu Thủ tướng Úc gặp riêng nữ kỹ giả ở tòa Đại sứ Mỹ thì nguy hiểm lắm.

Ở Saigon hiện đang có một phong trào bà lớn tố chồng có vợ bé trên một tờ nhật báo. Người ta sợ rằng nếu quá có sự gặp mặt giữa Đại sứ Lâm và thị Bình thì rất có thể tờ báo kia sẽ có thêm một khách hàng là... bà Phạm Đăng Lâm !

Làm Tổng Trưởng mà tuyên - bỏ làng nhách

Hơn một năm sau biến cố Tết Mậu Thân, đến bây giờ, đồng bào cố đô vẫn lũ lượt kéo nhau đi bói xác thân nhân. Nhờ những giấy tờ, những vật dụng còn sót lại nhiều người đã nhận được xác thân nhân. Nhờ những dấu vết, người ta biết hàng mấy ngàn đồng bào Cố Đô đã bị VC bắt dẫn đi và hạ sát vô cùng dã man. Tất cả đều bị trói từng xâu, bị chặt đầu, bị chôn sống, v.v. trong số, có cả những đàn bà mang thai.

Trước cảnh thảm thương như vậy, dù ai cũng phải mũi lòng, phải cảm phần cho sự độc ác của VC.

Nhưng buồn thay, theo báo quân đội Tiền tuyến, trong một cuộc họp tại Đà Nẵng, ông Tổng trưởng Y tế chẳng những đã không tìm cách an ủi các gia đình nạn nhân, và thắc mắc với ông

Phó Tỉnh trưởng Thừa thiên rằng : « có thể các thi hài đó là VC. » !

Đúng là một gáo nước lạnh tạt vào mặt thân nhân những người xấu số. Nếu xác những người mới kiếm được là tử thi VC, thì cần gì phải chặt đầu, phải trói từng xâu 12 người ? Và nếu tất cả đều là xác VC thì tại sao thân nhân những người bị coi là mất tích hồi Tết Mậu Thân có thể nhận được căn cước, giấy tờ, áo quần, và những dấu hiệu khác ? Phải chăng tất cả những người bị VC bắt đi đều là... VC ?

Muốn tuyên bố tào lao, thì nên ứng cử làm Dân Biểu hay Nghị sĩ. Làm Tổng trưởng, nên giữ gìn lời nói.

Hãy lành mạnh chính mình rồi hãy lành mạnh Xã Hội

Đã lâu, từ ngày ông cố Nhu, ông Tống Diệm... bị đả đàng kaki, cho đi tiểu ngạo Diệm Vương người ta không còn thấy bụi trúc thanh tao trong các con đường của Nhà nước nữa. Và cả sau này trong các lần tranh cử chắc hẳn không một ai dám lấy hình bụi trúc biểu tượng tâm lòng trong sạch (dù mình có) hay để mị dân què mùa. Dân Giao Chỉ ngày nay đã chận ngậy cái bụi trúc đó lắm rồi. Báo hai ý nghĩa hay ho của bụi trúc trở thành là bụi biểu dương cái dơ dáy không thể tả được.

Ma Cao từ trước tới nay những chiến dịch đang được Nhà Nước phát động nói rõ hơn những chiến dịch lành mạnh hóa xã hội. Đành rằng chiến dịch này rất ích nước lợi dân nhưng là chiến dịch có cái tên đọc lên kêu to hơn cái trống chầu, khiến dân thấp cổ bé họng lấy làm ngại ngại. Riêng sao chổi tui nghĩ thấy câu chuyện thử bit mũi vẫn còn thấy thú vị :

Nguyên một Tỉnh nọ thuộc Miền Tây phát động chiến dịch lành mạnh hóa xã hội chia làm ba giai đoạn : giai đoạn đầu « hội thảo », giai đoạn kế tiếp nêu đích danh những người ma giáo, và giai đoạn sau cùng những cao thủ ma giáo không tìm đường hồi chánh thì nên tìm cửa hậu mà đi... À quên Ma cao tui nói lộn, nên tìm « nhà nghỉ mát »

Hẳn nhiên Ma Cao tui ủng hộ hết mình với Nhà Nước việc thực hiện chiến dịch lành mạnh hóa xã hội. Hơn nữa lành mạnh hóa xã hội trong một hoàn cảnh nhiều trộm cướp, đến nỗi Nhà Nước phải dùng chiến thuật cấm người xe gần mấy kiểu cối ngựa, là một chiến dịch cần phát động sâu rộng... Xã hội có lành mạnh, tinh thần chiến đấu diệt Cộng lại

càng lên cao. Nhưng Sao Chổi tui cần phải lên tiếng là vì ông vua ở một Tỉnh nào đó đã bảo đảm được lòng mình là cả một bụi trúc cổ nhân ? Hay rằng mình là thứ bụi trúc của gia đình cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã trồng thì nên âm thầm mà tham nhũng. Chứ đừng ma giáo bằng cách vừa hăm dọa tổng tiền dân, vừa kiếm diêm với Thượng cấp.

Mới đây, theo tin các báo, một ông cảnh sát viên Giao Chỉ bắt giữ 1 người can tội nhục mạ nhân viên công lực. Nguyên can phạm (tội phát ngôn bừa bãi) sau khi bị cảnh sát xét giấy, « can phạm » thắc mắc rằng xét từ sáng tới giờ đã đủ tiền cho bà xã đi chợ chưa ?

Nhân đề cập vấn đề lành mạnh hóa xã hội, Ma Cao lấy thí dụ điển hình trên để làm bằng rằng muốn luật pháp được bảo vệ những người thi hành lệnh nhất là những người làm ra lệnh trước tiên đã thành mạnh hóa mình chưa. Còn như muốn tham những thì âm thầm thamnhũng (Macao tuy không có xúi tham nhũng), chứ tham những công khai bằng hình thức phát động chiến dịch này nọ để vừa mị Thượng cấp kiếm diêm, vừa bắt địa dân. Đó là những thằng dơ dáy hơn « chị em ta » bán tròn nuôi miện, và ngang hàng với « chính chi, chính em » xoi thọt...

Kề cũng tội cho những công chức thanh liêm nghèo thà cạp đất ăn, vì đồng nghiệp mà mang tiền xấu chung, kính cần xin quý vị bỏ qua. Bởi vì Ma cao tui ra công chứ giữ quý vị đấy.

Hồi mấy ông vua ma giáo ở tỉnh nếu có tên trong trường hợp trên nay đã thức tỉnh chưa ?

Cửa chiều hồi sẵn sàng mở rộng cho quý vị làm đường ăn năn.

«Ngồi buồn gai háng dái lẩn tẩn» (trích lao trung lãnh vận)

BẠN GÁI VÀ SẾN

Trong cuộc phỏng vấn trên « Về Tiền Thành Hình Đại Ngụ » ngày 21-4 vừa qua, ký giả báo quân đội Tiền tuyến đã hỏi con sư tử Ngoại Giao thay đổi cương vị của MTGPMN nói rằng VNCH và MTGP sẽ có cuộc họp mật vào tháng 5 tới, xin Ngoại Trưởng cho biết ý kiến về nguồn tin này ?

Sư tử bèn « hồng » rằng :... Chúng ta sẵn sàng gặp (MTGPMN) bất cứ lúc nào chứ không cần phải định ngày định tháng xa xôi nào cả. Sự gặp gỡ mật đó, tôi muốn nói rằng nó không làm thay đổi cương vị của MTGPMN tại hội đàm Balé. Không phải là vì các sự gặp gỡ mật đó mà MTGPMN được ta coi là một thực thể, không phải là vì các sự gặp gỡ mật đó mà ta không tiếp tục coi MTGPMN là một con đẻ và công cụ của Bắc Việt. Nếu lấy một ví dụ để hiểu... thì tôi có thể nói rằng nếu ông bí mật gặp một người bạn gái, việc đó không có nghĩa là ông đã công nhận người bạn gái đó có một cương vị pháp lý gì đối với ông, những người ngoài dù có biết sự gặp gỡ bí mật của ông đi nữa, thì họ cũng không coi người bạn gái đó là bà xã của ông, và ngay cả người bạn gái đã bằng lòng bí mật gặp ông, người này cũng không bao giờ tự ý gán cho mình cương vị pháp lý là phu nhân của ông cả.

Ngoại Trưởng Thành đã nói như vậy được nửa tháng rồi. Đáng lẽ Gai sĩ không nói đến nữa. Nhưng mỗi khi ngồi buồn gai háng, nhớ đến câu tuyên bố, và mẫu chuyện thí dụ bay bướm kể trên, nó cứ tức anh ách, nên không nói không được.

Gần đây, Tổng Thống đã gặt gao lên án những thằng chỉ thức uống huyết ky và ăn đồ Tây là những đứa hay thay đổi lập trường. Gai Sĩ là một phần tử trong cái tập thể « ăn đờ ở bàn » là bọn Con Ong, không biết uống huyết ky, dèch biết ăn đồ Tây, chỉ khoái đồ Giao chỉ nên quyết giữ vững lập trường. Lập trường cố hữu của ta coi bọn MTGPMN là công cụ, là tay sai của B.V.

Xác định lập trường như vậy rồi, bèn thừa thốt cùng « con sư tử » như sau :

Trong một câu trả lời ngắn, ông Ngoại Trưởng đã tự mâu thuẫn một cách thâm hại. Đầu câu trả lời, ông Xác nhận MTGPMN là con đẻ, là công cụ của B.V. Rồi trong câu chuyện làm thí dụ, ông lại ví MTGPMN như « người bạn gái »... Nếu ta coi

công cụ, coi con đẻ của B.V là bạn gái của ta như vậy, phải chăng Ngoại Trưởng muốn ta ngang hàng với con đẻ của B.V ? Đau khổ là như thế nào ?

Ngoại Trưởng đã kể một câu chuyện làm thí dụ. Gai sĩ cũng tặng Ngoại trưởng một câu chuyện :

Ta có một bà hàng xóm bà sai con sến của bà chọc phá, ăn trộm ăn cắp đồ nhà ta. Ta muốn nói chuyện với bà hàng xóm để giải quyết nội vụ. Nhưng bà hàng xóm lảo tránh không nói chuyện với ta. Nếu ta bí mật hay công khai nói chuyện với con sến của bà ta, việc đó không có nghĩa là ta đã công nhận con sến đó là vợ ta, dù người ngoài có biết việc ta gặp gỡ mật với con sến của bà hàng xóm, họ cũng không cho rằng con sến đó là bà xã của ta. Nhưng khi ta là một người đảng hoàng, cái gì cũng hay, cũng thẳng lợi hết, mà đi thậm thụt « với sến nương của bà hàng xóm, thì có buồn không Có đẹp mặt không ? Có đáng hãnh diện không ?

50 PHẦN TRĂM

Vấn trong cuộc phỏng vấn truyền hình trên, khi nói về thành tích của Bộ Ngoại giao, Ngoại Trưởng đã « khoe » : « Nếu tính trong 6 tháng vừa qua, từ cuối năm 1968 cho đến nay, có thể nói rằng Bộ Ngoại Giao đã mở rộng sự hiện ở VNCH bằng 5000 những gì đã thực hiện trong 10 năm qua.

Chỉ có nửa năm mà ngoại trưởng đã làm bằng người khác năm năm. Cứ như vậy mà tính, sẽ thấy Ngoại Trưởng Thành chỉ cần làm 1 năm, cũng bằng người khác làm 10 năm. Và nếu ngoại Trưởng làm 10 năm, sẽ bằng người khác làm trong 100 năm. Kinh thật !

Ngoại Trưởng kể rằng ta đang thẳng lợi về ngoại giao ở Phi Châu ! Bằng chứng là nước Cộng Hòa Trung Phi và nước Congo Kinshasa vừa thỏa thuận để ta lập tòa Đại Sứ ở nước họ.

Thật là những bằng chứng hùng hồn và cụ thể. Trong sáu tháng qua tại Âu Châu có nước Thụy Điển đã thừa nhận B.V. Và hình như một nước thứ hai là Ý quốc cũng đang thừa sắp sửa thừa nhận B.V.

Ta bị thiệt tại hai nước ở Âu Châu mà được lợi tại hai nước ở Phi Châu, như thế dù không thẳng lợi, thì ít ra cũng... hừ ! Hay thật.

Cả kẻ dê ngõng

BẠN NHÀ BÌNH

Ở nhà binh Cao Chi, đã nhiều lần, người ta nêu lên khẩu hiệu "hình dê chỉ binh". Nhưng trong thực tế, nhà binh đã làm sứt mẻ rất nhiều tình huynh đệ. Ngay như hai anh em ruột thịt, cùng 1 cha mẹ sinh ra nếu cùng sống trong nhà binh, thành em mà lại có cấp bậc lớn hơn thặng anh, chẳng sớm thì muộn, thế nào cũng sinh ra làm chuyện.

Tôi không dám phủ nhận tình cao đẹp của chiến hữu và đồng đội. Có lẽ những chuyện xã thân cứu nhau, những phát biểu diễn "Lễ Lai liêu mình cứu chúa", chỉ xảy ra ở ngoài chiến trường, khi đối diện với kẻ thù. Nhưng rồi khi về tới hậu phương, đối diện với vài em gái có đôi mắt đong đưa, liếc đưa tình, gây với chàng nọ một câu, hót với anh trai này một đường bay bướm, thì tình chiến hữu, tình đồng đội đều rủ nhau đi mất tích. Những chàng trai sẵn sàng thực hiện câu "nhĩ nữ tạo anh hùng" Hỡi ôi! Chuyện học hặc nhau, không phải giữa những người dưới, mà cả những kẻ ở trên tít cao vòi vọi. Kẻ thù của chúng ta là những kẻ sảo quyết, tất nhiên là không quên khai thác, để cho mầm chia rẽ mọc lên thành những cây cao cồ ụ. Lúc tình ra, hiểu ra thì đã muộn. Thành ra con người ở đây, lúc nào cũng phải giữ thế thủ bằng cả hai chân, hai tay, lo đối phó với cả ngoại thù lẫn nội thù. Đánh nhau với ngoại thù đằng trước mặt thật là dễ. Đánh miếng nào, ta trả lại đòn bằng một chiêu tương xứng. Nhưng với kẻ nội thù đứng sau lưng, con dao giấu trong tay áo, rất dễ dàng "về quê" một cách rất ư là khôn nạn.

Tại sao tôi cứ lang bang nói sang chuyện khác?... Cái tật của tôi là như vậy, Đang nói từ chuyện nọ, bắt sang chuyện kia một cách dễ dàng và rồi cứ theo đà tay, viết liên miên về những cái chẳng ăn nhập gì tới cái đầu đề. Thôi thì tôi trở lại với chuyện bạn nhà binh.

Trong gần hai chục năm đi lính, tôi đã từng rất nhiều lần, phục vụ dưới trướng những người bạn thân. Tôi cố giữ đúng quân kỷ. Khi trước mặt đồng đội lính tráng, tôi theo đúng kỷ luật còn hơn là một tân binh quân dịch, hay một sinh viên sĩ quan. Tôi lễ phép như một cô dâu mới. Nhưng không hiểu sao, trong giọng nói của tôi, hình như vẫn có tính cách điệu cợt, nên những người bạn tôi thường tỏ vẻ không bằng lòng với cái lối xưng hô quá lễ phép của tôi. Rồi những lúc chỉ có "chính mình hai đứa", bạn tôi đã trách tôi bằng một vài câu âu yếm:

— Mày phải để cho tao chỉ huy chứ!.. Vẫn biết chúng mình là bạn, nhưng trước mặt lính tráng, mày phải để cho tao làm việc.

Tôi cố gắng phân trần, nhưng không hiểu sao, thiên hạ vẫn cho rằng cái lễ phép của tôi là cái lễ phép chửi người. Thà rằng mày chửi tao còn dễ chịu hơn là cái giọng lễ độ thừa, hai điều dạ, nghe nó gai gai, khó chịu, như cái giọng mát mẻ của một mẹ chồng lễ phép đối với nàng dâu. Tôi hỏi:

— Thế thì mày bắt tao phải làm sao?...
— Làm thế nào thì mày tự hiểu lấy. Tao với mày đã già rồi, đừng để cho lũ nhóc chê cười. Nếu chúng mình có điều gì không đẹp, người chịu thiệt thòi nhiều nhất là tao, chứ không phải mày. Ngoài những người bạn nhà binh chúng mình còn có những người bạn không phải nhà binh.

Tôi nhớ đã lâu lắm, đọc một truyện ngắn đăng trên một tờ báo quân đội. Truyện đó là truyện "Những áng mây mù" mà Hà Huyền Chi là tác giả. Câu chuyện tả một Thiếu úy, làm dưới quyền một Đại úy. Hai người là bạn học thân với nhau ngày xưa, đã từng có rất nhiều kỷ niệm học trò, cả những mối tình trăng, sao, hoa, bướm. Nhưng rồi tới bây giờ ông Đại úy Tiểu đoàn trưởng đã chọi ông Thiếu úy nhiều phát tới bởi hoa lá. Hết "ốp", chuyện lon còi trên túi áo, tới chuyện đi làm trễ vì đồng hồ chết, vì bị kẹt xe... Lời giải thích của ông Đại úy:

— Vì mày là bạn tao, nên tao không muốn cho anh em thấy rằng, tao đã để cho hai cuộc đời công, tư lẫn lộn. Mày nên hiểu cho tao.

Nhưng sự hiểu biết chỉ có thể tới một mức nào đó thôi. Tôi đồng ý với tác giả. Tôi hiểu sự uất ức của tác giả khi đã "phang" nhiều ý nghĩ hằn học lên tác phẩm. Bị phạt không được xuất trại ngoài giờ làm việc, không được vào phòng giải trí của tiểu đoàn, nhưng khi thiếu người đánh "bi da", vẫn bị ông Đại úy kéo đi.

— Nhưng ông đã phạt tôi không được vào phòng giải trí?...
— Thì tôi phạt ông, tôi lại cũng có quyền tha ông. Bây giờ thì tôi tha cho ông, để ông xuống Cầu lạc Bộ đánh "bi da" với tôi.

Tác giả đã chán nản đưa vào ý nghĩ của nhân vật trong truyện: thì ra sinh mạng của mình nằm trong tay nó. Nó muốn phạt, nó muốn tha, tùy ý. Thân ta không phải là của ta.

Lúc nhỏ là của cha mẹ, lúc lớn lên đi lính, là của... ông Đại úy. Tôi bắt đầu yêu lối viết của Hà Huyền Chi bắt đầu từ "những áng mây mù".

Viết về chuyện nhà binh, đâu phải là cứ viết sùng nờ dưng đoàng, với những cái kết luận tròn trĩnh, đẹp đẽ, như dẹt rút lui, bỏ lại nhiều vết máu. Đời sống nhà binh, có rất nhiều chuyện để viết. Tôi biết là tác giả đã viết chuyện thật đời mình. Dù rằng đã đặt cho nhân vật chính một cái tên, nhưng cả làng đều biết là chính bản. Ngày đó Hà Huyền Chi làm việc dưới trướng của N. T. Và câu chuyện đó là chuyện của hai đứa chúng nó chẳng?...
Tôi đã đưa vào đây một câu chuyện không có lối thoát. Làm sao có thể thay đổi được tính con người, Kỷ luật là sức mạnh của quân đội... Thôi thì có huyện gì xảy ra giữa những người bạn nhà binh, thì có mà tìm những khía cạnh đẹp của nó mà quên đi những cái dở, cái phách lối, cái xấu. Như vậy thì mới sống được chứ. Cứ bo bo giữ lấy những điều ăn ức, ám ảnh, để cho mặc cảm trởi chặt con người, thì ít có hy vọng sống được quá năm chục tuổi.

Tôi lại kể một câu chuyện giữa hai người bạn. Một ông chánh quản và một ông quan Tư. Một buổi sáng, tôi gặp anh chánh quản ấy, mặt mũi bờ phờ, quần áo và mặt mũi có vẻ hơi nhàu nát. Tôi hỏi:

— Đêm qua làm cái gì mà sáng nay trông bạn có vẻ mặt phong độ quá vậy. Chắc là bạn đã gặp một em gái đẹp, có một đôi cẳng quá dài.

Anh Chánh quản lắc đầu một cách dửng dưng:
— Đâu có, đừng có nói bậy. Đêm qua tôi nằm trong gian nhà Cải Hối, có lính gác có cửa khóa, đêm nghe muỗi ni non, tâm sự.

Tôi bèn biểu diễn một sự ngạc nhiên?

— Anh nói chi lạ vậy?... Nghe nói anh quan Tư, xếp xong Cu Xê ở đây là bạn học ngày xưa của anh mà. Chính anh quan Tư cũng vẫn kể những kỷ niệm thả diều, đánh đáo, trốn học với anh ngày xưa khi còn thò lò mũi ở một trường Tiểu học Thái Bình. Sao lại nở chơi nhau nặng quá vậy?...
Tôi đã nhìn thấy trên nét mặt anh thoáng hiện một vẻ chán nản và mệt mỏi. Tôi đã phải đứng nghe chuyện của anh. Ngày hôm qua quan Tư đã rủ anh đi đánh chẵn. Anh từ chối vì không thích cái trò giải trí đàn bà, ngồi chây nước dít ra mà không mua được một tí tí cảm xúc nào. Nhưng anh quan Tư này thiếu một chân đánh chẵn, nên bị anh từ chối, đã không bằng lòng một cách lộ liễu ra mặt. Anh cũng biết như vậy, buổi tối hôm ấy, trong phiên trực, có mấy đứa cùng trực ở phòng số, mời anh đánh xì phé côm cho qua thì giờ. Mấy đứa tổ nhau đang háng, thì quan Tư với Cu Xê tới, bắt tang vật chừng độ hai trăm bạc với một bộ bài. Cả đêm qua, mấy đứa nằm trong nhà cải hối, đùa với muỗi và ngao ngán cho tình bạn nhà binh.

Anh kết luận:
— Biết tìm đâu ở cái thời này một tình bạn Lưu Bình, Dương Lễ.
Tôi cũng an ủi anh, biết đâu rằng anh quan Tư để cho anh nằm trong nhà Cải Hối đêm qua, cũng là thi hành chính sách "chén cơm quả cà" để cho anh khá hơn. Anh chánh quản cũng đành phải cho đó là chính sách "chén cơm quả cà". Thằng nào cũng có đầy đủ lý do để bào chữa cái không đẹp của mình. Đành phải tin. Không có tin nhau thì kể như cuộc đời này đến chỗ hạ màn mất rồi.

Chuyện về bạn nhà binh thì nhiều lắm, kể suốt ngày cũng không hết. Mà lại không có một chuyện nào có thể coi như một chuyện điển hình. Không biết giải quyết ra làm sao Quân đội là như thế. Cái bộ quần áo ka ki là như thế. Phải chấp nhận chuyện đó, khi đã khoác lên người ba thước ka ki.

Trong tất cả mọi nghề, chỉ có nghề nhà binh là mang nặng chất tôn ti, Dù không mặc quân phục, không mang lon, mang lá, mà thiên hạ vẫn gọi mình bằng cấp bậc.

Ước mong sao những chuyện không đẹp về bạn nhà binh dần dần bớt đi. Tôi không dám ước mong là chấm dứt. Vì đó là một điều không tưởng. Trong người thẳng dân Giao Chỉ lúc nào cũng có một ông quan. Như vậy một ông quan Giao Chỉ có nặng chất quan cũng chỉ là một chuyện thường tình, một chuyện quá thường tình như một ngày ba bữa ăn và một giấc ngủ.

giao chi' for Rent

Từ số báo này, xin mời quý vị cùng Người Họ Trần tới yết kiến bà Hai Tiên tri và bà Vương Phi của Vua Khải Định hiện đang ở Dưỡng Trí Viện Biên Hòa cho biết sự tình đất nước... sau một kỳ, Người Họ Trần bị "treo bút" ở Vương quốc Con Ong.

Bản án mà dành cho Người Họ Trần, kẻ như đã hủy bỏ. Người ta sinh ra đời không phải để thù hận nhau. Đó là sự phân biệt giữa Quốc gia và Cộng sản.

TRUYỆN DIỄN

Bà Hai tiên tri tên thật là Bùi Thị Gắn năm nay 73 tuổi (có lẽ hơn tuổi cụ VIP, KK còn Bà Phi của vua Khải Định tên thật là gì — Bối ai dám hỏi — (nếu có) chỉ có ông ký giả đi Tây và đang kể về "những ngày lưu vong" trên các tờ nhật báo, may ra ông này biết vì ông đã được nói chuyện thân mật với cụ Hoàng Báo Đại tại Tây vực).

Bà Phi năm nay cũng đã thọ được 70 tuổi, bà có rất nhiều thân nhân và con cháu hiện đang gánh vác sơn hà, xã tắc.

Cả bệnh viện B.H rất trọng vọng 2 bà này. Riêng tôi, cũng kính trọng không kém, thành ra, mỗi khi có chuyện gì. Tôi liền cười xé 2 cánh chim vàng trực chỉ xứ Bưởi để yết kiến và lãnh chiếu chỉ thì hành bản án.

BÀ HAI, TIÊN TRI VẬN NƯỚC

Hồi 12 giờ trưa, Bà Hai tiên tri đã cho triệu kẻ hèn này vào đây việc, bà Hai nói:

— Ở Bộ Quốc Gia Giáo dục tại đường Lê thánh Tôn Saigon có mấy cây cổ thụ, cây đáng chú ý nhất, là cây gốc lá xum xuê mọc ngay ở cửa ra vào — cây này có nhiều ma nhất — rễ cây lại mạnh, thành ra chọc xâu quá khiến động long mạch... hóa cho nên, từ nhiều năm nay "Cái bộ này bị lũng củng... chương trình giáo dục nay đổi mai thay tùy hứng của quý ngài gánh vác Bộ Văn Hóa và Giáo dục.

Đến giờ thì "tắc loạn" thật sự — Trẻ con bị đội nắng dầm mưa, bĩ bõm ngày học được vài chữ... Đến hết bậc tiểu học mà chữ Quốc ngữ chưa thông — Toán chia chưa chia nổi...

Học trò trung học thì đũa nào "vô phúc" Vượt nổi vũ môn vào trường nhà nước là cha mẹ nó mất mặt và âm bao tử—còn đũa nào "có phúc" được học ở trường Tư thì:

- Nam học Sinh, tương lai sẽ là ông Bình Nhì
- Nữ học Sinh sẽ được chạy như chó cái ngoài đường... mà tìm địa vị và danh vọng.

— Tình thầy trò cao cả hôm nay là vô Nhu Đạo và Thái cực đạo tranh hùng...

Riêng bọn vác bút cù léc thiên hạ ở Sài Gòn đạo này cũng nhằm nhằm thế thâm... chả hạn ông hề ở tờ báo họ đã ví nước mắt bà Vui với nước Đé của nhà chính trị ma cao—số là Bà Vui là nhân vật nữ duy nhất trong phái đoàn VN tại cuộc Hoà đàm song phương tứ phái tại Ba Ri, đã được đại B.B.C Áng Lê phỏng vấn — Để trả lời một câu hỏi về "cựu chiến hữu của bà đang có mặt ở phe bên kia — Bà Vui đã khóc — Cái tiếng khóc của bà là tiếng khóc thương quê hương tan tác giọt nước mắt của bà là giọt nước mắt ai oán dĩ vãng và cũng là một quả tạ lãnh vào đầu những thăng trầm quốc.

Ấy thế mà, ông hề nọ đã dám ví von.
— Trai khôn lắm nước đá — gái khôn lắm nước mắt.

Cả lò nhà anh nhè, anh cần phải tới thọ giáo nghề múa bút của bà Bùi thị Gắn tại nhà thương Điện vàien nữa.

Nói tóm lại những cây cổ thụ ở Bộ Quốc gia Giáo dục nó động đến long mạch... thế nên, xã hội nó loạn, lâu chấu, cào cào, con chửi cha, trò giết thầy, có giáo sư đâm với đồng nghiệp v.v...

Đồng bào muốn yên ổn đề ngủ yên trong cái đất nước 4 xín niên văn hiến này phải lập tức, mua Heo quay, quay vịt quay và hoa quả tới B.Q.G.G.D mà lễ tạ... đất nước này nó mới yên và con em nó mới được học nh ra rít như cái ngày xưa lần thân — mà đáng yêu ỳ mờ...!

BÀ PHI CỦA VUA KHẢI ĐỊNH «QUẬT MỒ»

TỤI BÁN NƯỚC CẦU VINH

Rời cung điện của bà Hai Tiên tri tức bà vua 3 nước; Thiên Đàng, Địa ngục và Dương gian, Tôi tức tác giả liền về Tây Cung nơi Bà Phi sủng ái của Đại Đế Khải Định ngự trị.

Vừa tới sân rồng, tôi đã thấy Bà Phi đang chơi «vũ điệu dân tộc» với bảy cung nữ. Tôi liền hô phát búa đồng, bà Phi ngừng múa, rồi trợn mắt phượng (đá trắng như mây trời) quát lính canh bắt, tôi liền quỳ xuống xin tha mạng. Thấy tôi có vẻ ngoan, bà Phi liền vuốt giạ mà phán:

- Mi là ai?
- Dạ bẩm vương phi, con là Ruồi tái Béo.
- Mi làm chức gì?
- Dạ chưa có chức gì xứng đáng với tài năng chọc trời khuấy nước của con cả.
- Mi bằng Kinh Kha không?
- Dạ hơn nhiều... vì nếu Kinh Kha sống đến nay, con vật râu hăn là cái chắc...

★ NGƯỜI HỌ TRẦN

Bà Phi khoan khoái vỗ tay, rồi phán:
— Ta ban cho mi chức «Đại Tiên, Đại hậu anh dũng tướng quân» mi chịu?

— Dạ, con đâu phải chịu!
— Hay, ta phong chi mi chức «Đại náo Trần gia» hầu Tề Thiên Đại Thánh.

— Dạ, xin thôi — vì «thiết bãng» của con đã bị cụ già «Cốc Hại» Nguyễn bá Lương xiết nợ rồi.

— Sao ông ta tàn nhẫn thế? mà thiết bãng bây giờ cụ í điếm ở đâu — Ta cho Quan hầu đi lấy lại.

— Bẩm bà Phi, khó lắm, khó kinh khủng, vì thiết bãng hiện giờ được cất kỹ ở động Bửu Hiệp... vô đó, nếu không bị xe đồ cán chết... thì cũng bị các «cái bang» võ nghệ cao cường của vô phái Tân Dân đập chết như đập loài CÀU TRỄ.

Bà Phi bỗng ngửa mặt lên trời cười hình hích... vô tồ...

CỨU SỪNG

ăn cắp là cắp phi lu!

Bà Tòa ông Nhớn ngồi thù lù ở trên chiếc ghế bành có chạm trổ rất tinh vi, nhưng vì lâu ngày không được tu bổ nên véc-ni đã loang lổ trông nhảm nhí một cách rất mỹ thuật. Các bố đó, bố nào cũng nghiêm nghị và oai phong lẫm lẫm như lúc Bao Công tra án Quách Hộc.

Vụ án này có thể cũng gọi được là một vụ án Quách Hộc tân thời, bởi lẽ bị cáo là một người sừng sỏ, có nhiều nanh vuốt và rất nhen là một sự cạy thần cây thế.

Bà Tòa ông Nhớn nghe nguyên cáo kể lể. Nguyên cáo là một lũ cùng đinh, nghèo nát mòng tơi, trông đúng là các cụ Lý Đình Dù. Người thì mặt quần nâu áo vải, kẻ thì mặc áo lương, quần cháo lòng, chân đi giày Bata. Người ngợm như nhóp, chả còn ra làm sao cả!

Nguyên cáo trình bày tự sự:
— Bẩm lay các Quan đên giờ soi xét, chúng con là những người dân quê ở làng Kỳ Lý thuộc tỉnh Quảng Tín. Số là ở cánh đồng làng chúng con có một cái Tháp Chăm hết sức linh thiêng. Bên trong có hai pho tượng cao hơn một thước, vốn là một đôi tiên đồng ngọc nữ giáng phàm để theo hầu nhà vua Bờ-ra-ha bờ-ra-ham, Thường thường, các tháp Chăm đều không có người canh giữ. Nhưng từ hàng bao nhiêu thế kỷ này, chả có một ai dám táo gan chui vô đó để giờ trò ăn cắp là cắp phi lu cả. Làng chúng con tôn thờ các pho tượng và sùng kính nhà vua nên từ trước đến nay vườn bốn mùa cúng tế. Thế mà không ngờ, đất bần nội sóng,...

Nguyên cáo nói tới đây, dặng háng một phát rồi không dng lại nín khe.

Bà Tòa ông Nhớn bèn nhắc:

- Nội sóng làm sao? Nói tiếp đi chứ;
- Bẩm... bẩm sáng hôm ấy nhân ngày vía đức vua, chúng con mang vàng hương ra để cúng kiếng thì phát ra rằng hai pho tượng tiên đồng ngọc nữ đã biến mất. Chúng con chửi loạn lên. Bẩm xin các Quan nhón xá tội cho, chứ liền bà con gái ở xã Kỳ Lý chúng con từ xưa đến nay vườn có tiếng là chửi như hát hay. Họ đã tức váy lên và đồng ca một bản như thế này: «Chém cha năm đời mười đời cái thằng mặt nạ đóm dầy kia, cái thằng mặt ngang mũi dọc kia, cái đồ mặt trơ trán bóng kia, mày ăn cắp là cắp phi lu hai pho tượng Chăm để âm mưu đem bán cho Mèo lấy đó là về mua quan tài táng bố táng mẹ mày...»

— Thôi. Không có được ăn nói nhảm nhí.

— Bẩm lay các quan nhón, chúng con chỉ nói lên một sự thật.

— Nhưng cái sự thật ấy hãy cho thông qua đi. Hãy nói về cái người lấy cắp. Ai lấy cắp pho tượng?

— Bẩm sao đó, chúng con tức tốc cho người đi điều tra thì được biết rằng, hôm trước, nhằm đúng vào lúc dân làng chúng con có cuộc hội họp 1 vị quan nhón trong cái Nhà Hát Tây đã cùng mí một lũ Khuyển Ưng lên vô Tháp

Chàm và nâng đi hai pho tượng rồi mang về nước Sê-Goàng. Chúng con đã làm lập bộ trình lên Quan Quận nhưng Quan Quận tuyên bố là vô thẩm quyền. Chúng con đã đầu đơn kiện cáo lung tung xê khắp nơi. Cách nay chừng mấy bữa, cái vị Quan Nhón lấy cắp pho tượng ấy, đã gửi hàng xe đồ E Việt Nam mang về trả dân làng chúng hai pho tượng, nhưng không trả đến nơi đến chốn. Hiện nay hai pho tượng vườn còn bị vứt lán lóc ở văn phòng E Việt Nam tại Tam Kỳ.

«Bẩm thưa các Quan đên giờ soi xét. Chúng con nhận thấy ông ta là một người to đầu, lương cao bổng hậu do sự đóng góp xương máu của nhân dân chúng con, đáng lẽ phải hết lòng hết dạ làm gương cho công chúng noi theo mới phải. Đàng này lại dùng tay vào những vụ xấu xa như nhóo ấy. Tượng Chăm dù sao cũng là những di sản văn hóa của dân tộc, không thể mỗi lúc vì đó là mà phi lu đem bán được.

Thầy cãi của bị cáo bèn dơ tay phản đối:
— Mạ lị! Thưa vị Tòa, đó là một sự mạ lị quá tang. Chúng tôi xin long trọng thỉnh cầu lên cụ Tòa chấm dứt lời trình bày của nguyên cáo.

— Thế bị cáo đâu;

— Bẩm nhân chủ chúng tôi bận việc nước, không thể ra hầu tòa được. Và lại, trường hợp này không phải là một trường hợp phạm pháp quá tang. Nó còn rất nhiều nghi vấn, Vì thế, xin quý Tòa cho phép chúng tôi được đại diện cho toàn chủ chúng tôi,

Cái đám dân chúng dự thỉnh tức thì nghe những sự phản ứng, nhưng họ chỉ dám nói nhỏ mí nhau thôi.

— Như vậy thì thế nào mới là phạm pháp quá tang. Chờ phạm pháp quá tang thì có đến Tết Congo à, phi lu rành rành ra, lại còn leo leo chổi hoài à; Đã thế bắt né đi thì ở Lăng ông xem nó còn dám nói mò nữa không.

— không chừng nó ăn cắp nhiều pho tượng khác và đưa đi ngoại quốc bán rồi. Tượng Chăm mà cao hơn một thước, ít ra là có từ thế kỷ thứ 8 thứ 9. Còn có giá trị hơn cả những pho tượng bày ở trong cái Mụy Dêcham ở Đà Nẵng.

— Tham nhùng, hổ lộ, buôn lịch chuông cời, già còn chơi trống bỏi; lấy vợ tìm lum, những tội ấy thì còn có thể tha thứ được, chứ cái tội ăn cắp di sản văn hóa của đất thì phải bỏ tù.

Bà Tòa ông Nhớn nhìn nhau gật gù mấy phát rồi bỏ đình đề nghị án.

Người ta chưa rõ cái vụ kiện cáo này sẽ đi tới đâu? Bởi lẽ bị cáo lại được hưởng cái quyền bất khả xâm phạm. Truy tố những hạng người ấy khó lắm. Dù là có phạm pháp quá tang đi chăng nữa, muốn truy tố cũng phải có sự đồng ý của 3/4 các vị ở trong nhà Hát Tây.

Sức mấy mà các bố í đi họp đủ ba phần tư. Vậy thì có mà đi kiện củ khoai. Còn lâu mí kiện được ạ.

PHÚ ĐE GIAO CHÍ

★ THƯƠNG SINH nữ cầu

VĂN NGHỆ TẬP LỤC

Tại Nhà Hát Tây, buổi sáng ngày mùng 5 tháng 5 (Đoạn Ngo Tây) đã xảy ra một cuộc trình diễn văn nghệ tập lục. Các em nhi đồng mời anh cả Nguyễn ngọc An tới để làm trò thay thế Tùng Lâm. Em Lê quang Hiền, "độc từ nông thôn"; thấn bạn bè múa đủ thập bát môn võ nghệ, chẳng biết nên diễn ngón võ gì bay bướm hơn. Mọi đánh võ hạ lưu mà rằng:

— Ông Tổng Trưởng Thông Tin muốn ra ứng cử Thượng nghị sĩ khóa tới hay sao mà in hình vào áp phích dán tùm lùm khắp trường vậy?

Ông Tổng Trưởng bèn sửa gọng kính, gõ tay vào trán xuất chương:

— Hình như tôi có gặp dân biểu này ở đây. À, tôi nhớ rồi, tại văn phòng tôi. Vì dân biểu vừa hạch sách tôi đã yêu cầu tôi một việc nhưng tôi từ chối.

Em nhi đồng Lê quang Hiền tức "độc từ nông thôn" ức học máu mồm. Bền vô bần. Và cá lờ vô bần hoan hô rồi rít. Chẳng hiểu hoan hô ký gì. Mìn tập lục kế tiếp là nhi đồng cô đơn Lý quý Chung bị ông Tổng An coi như con cháu trong nhà. Ông An cứ nhìn nhi đồng cô đơn Lý Quý Chung mà "chú mày cô đơn ăm ở quốc gia không ra quốc gia, Cộng sản không ra Cộng sản làm dân biểu có trăm đồng viện còn kêu cô đơn". Ông nhi đồng cô đơn Lý Quý Chung sấn mặt, khóc thét lên quên bu nó tình nghĩa, cả tiếng chửi ông Tổng An "thờ ực hóa" mình.

Ông Nguyễn ngọc An là một tổng trưởng Thông tin, có thể không khéo nhưng luôn luôn là một người Chí Tinh Chân Thật và Chóng Cộng Đồn Chiêu. Ông đã chứng tỏ những điều đó hôm xem văn nghệ tập lục Nhà Hát Tây. Trước hôm bị lôi ra viện nhi đồng làm thật, Thương Sinh ông gọi giầy nói cho "vua xuống đường" Nguyễn Trọng Nho bảo hẳn rằng không nên dùng những danh từ đao to búa lớn với ông Nguyễn Ngọc An. Vì bản chất của ông An là bản chất tốt. Không biết cụ Nho có đã kích ông An không? Nhưng hẳn đã nói "một người bạn" khuyên hẳn phải tỏ vẻ lịch sự với ông trước khi chửi vắn ông. "Vua xuống đường" không quên nói cảm mến lòng Chân Thật và lập trường Chóng Cộng Đồn Chiêu của ông An.

Một người vui vẻ, trẻ trung, không thêm nghĩ mười lăm phút già, lao, bị đánh dấm tôi bởi vẫn tươi tỉnh "xin tiếp tục vì rượu ngon đã có bạn hiền", Thương Sinh lấy làm bất mãn khi ông An bị tập người ít học như ông "độc từ nông thôn" Lê quang Hiền đối chất bằng cái giọng ba que xô lá, đá cá lờ đưa là đem hình ảnh ông in trên tấm áp phích tuyên truyền mà nhục mạ. Mẹ kiếp, buôn lịch coi trường như độc Tự, ăn cắp tượng Châm như chú Nghĩa bần lâm chẳng? Hãy đi vào chính sách và đừng đánh dấm cá nhân. Hiền của lũ ngợm trong Nhà Hát Nhón.

ĐỒ CỎ VẪN CÒN SÁNG GIÁ

Việc tập hợp Liên Minh Chính trị của TT Nguyễn Văn Thiệu do ông Tổng Thư Ký Nguyễn Văn Hường sắp xếp từ 10 ngày qua đã rẽ qua một khúc quanh giống như một chiếc xe đang men men lên lưng chừng con dốc đã bị hành khách trên xe kêu bác tài dừng bánh, quay đầu xe qua con đường khác để về phòng tại nan bất ngờ.

Bốn đoàn thể chính trị lớn là Lực Lượng Đại Đoàn Kết, Dân Xã, Nhân xã Cách Mạng Đảng và Đại Việt Cách Mạng đã gặp TT Nguyễn Văn Thiệu vào sáng thứ hai trong vòng 4 tiếng đồng hồ, tại dinh độc lập. Mục đích của cuộc hội kiến sáng thứ hai nhằm "thảo luận đề tiến tới hành động thật sự và đem lại ích lợi cho quốc gia".

Nguồn tin thông thạo cho biết như trên có tiết lộ rằng bốn đoàn thể chính trị trên đây đã "yêu cầu T.T. Nguyễn Văn Thiệu xác định rõ lập trường xem mục đích của Tổng Thống là "Tập Hợp Quân Chúng" hay "Liên Minh Chánh Đảng".

Tổng Thống xác nhận với các đoàn thể rằng, "đó là một Liên Minh Chính Đảng" và tinh thần của Tổng Thống trong cuộc tiếp xúc này được mô tả "rất cởi mở và thành thật", theo nguồn tin trên đây

Vai trò của TT Nguyễn Văn Thiệu đối với Liên Minh Chánh Đảng vẫn chưa được xác nhận trong phiên họp sáng nay rằng Tổng Thống có trực tiếp lãnh đạo hay chỉ yểm trợ cho việc kết hợp đó thôi. Việc này trái với quyết định trước đây

Đã được một số đoàn thể đồng ý tại nhà ông Tổng thư ký là « Một Liên Minh Cầm Quyền » và Tổng Thống Thiệu sẽ là Chủ Tịch của Chủ Tịch Đoàn trong Liên Minh. Liên Minh này, theo quan niệm trước đây có thể là một Mặt Trận. Phiên họp sáng thứ hai được coi như « mọi việc lại bắt đầu lại từ số không ».

Do đó, các chính đảng quyết định « cho dù có cấp bách mấy thì cũng không thể làm bữa » nên phải chín chắn suy nghĩ và làm việc đảng hoàng. Họ quyết định tự họp với nhau lần đầu tiên vào ngày thứ hai tại tư thất ông Hà thúc Ký. Tổng thủ Lãnh Đảng Đại Việt Cách Mạng đề thảo luận về đường lối hành động và xem có đồng ý đề TT Nguyễn Văn Thiệu trực tiếp chỉ huy hay chỉ đứng ngoài yểm trợ mà thôi.

Các đoàn thể này cũng sẽ quyết định xem mời những đoàn thể nào nữa đứng chung trong liên minh chính trị. Người ta hy vọng sẽ có thêm một số tổ chức lớn trong đó có VNQDD Trung Ương của hai ông Vũ hồng Khanh và Nguyễn hòa Hiệp.

Quyết định bất ngờ trên đây đã hủy bỏ buổi họp các đoàn thể được dự liệu vào tối ngày thứ hai do ông Nguyễn Văn Hường tổ chức, theo như dự trù sẽ thảo luận lần cuối về bản Cương Lĩnh, Tuyên ngôn và đường lối hoạt động của Tân Liên minh được lấy tên là Mặt Trận, sau đó là bữa tiệc với T.T.

Trên đây là một phát tin đăng trên nhật báo Xây Dựng của đạo sĩ Nguyễn quang Lâm số 1570 xuất bản ngày thứ ba, 6-5-1969, tiếng nói của Lực lượng Đại Đoàn Kết. Mở đầu bản tin, đạo sĩ Nguyễn viết rất bay bướm Thương Sinh xin không dám có lời bàn. Chỉ thấy đồ cổ Vũ Hồng Khanh và Nguyễn hòa Hiệp vẫn còn sáng giá. Trận gió mới của đảng phái sẽ thổi tung râu lãnh tụ già nua thôi ư? « Sau đó là bữa tiệc với Tổng Thống ». Bữa tiệc chắc phải ngon. Sau bữa tiệc có chi địa cho các lãnh tụ về xe không đây? Nếu Thương Sinh đề nghị Tổng Thống "phút a la poóc" bọn lãnh tụ đồ cổ xuân hạ thu đồng đi. Hãy lập một "Liên Minh Chính Quyền" toàn người mới, chưa hề có chân trong đảng nào, lực lượng nào nghĩa là chưa hề... bần. Như vậy mới bần. Chứ, sai típ Ng. H. Hiệp, Vũ hồng Khanh, Nguyễn gia Hiến thì chán mớ đời. Bằng chứng là họ đã lập đảng, họp lực lượng, có làm nên cơm cháo gì đâu. Chỉ nhĩ nhớ dọa xuống đường phá thối là giỏi. Thương Sinh tự hỏi sao những anh này chưa "về quê" nhĩ?

QUÂN TA BIỂU DƯƠNG LỰC LƯỢNG

« Chúng ta không dám đá thợ chích. Nhất định thế. Hay đề thợ chích dấm đá chúng ta bằng những đòn bành môn tả đạo. Chúng ta chỉ chống dự luật 64/69 vì dự luật này làm thấp xã hội xuống mức thê thảm Chúng ta vì sức khoẻ và sinh mạng của đồng bào nghèo mà tranh đấu. Đó là lời nói bất hủ củatham mưu trường Minh Võ trong buổi lễ xuất phát 16 sư đoàn Tuổi Trẻ hậu thuẫn cho Ủy Ban sinh viên bảo vệ sức khoẻ và sinh mạng của Đồng bào Lực lượng của phe ta mạnh lắm. Anh nào dưng vào Tuổi Trẻ là chỉ có thân bại danh liệt. Tuần báo Con Ong triết đề ủng hộ Sinh Viên, ủng hộ, những người Tuổi trẻ dám tranh đấu cho, lẽ phải. Mỗi tuần, Con Ong sẽ dành một cột báo ở Phú de Giao chí đề trường thuật diễn tiến cuộc tranh đấu của phe ta. 4000 sinh viên Y khoa hãy mua Con Ong cho kỹ đi nhĩ! Con Ong sẽ vận động đồng bào và các giới tham gia vào Ủy ban sinh Viên Bảo vệ sức khoẻ và Sinh Mạng của Đồng bào. Trước hết, chúng ta hãy dẹp bỏ nó cái dự luật 64/69 phân y học đi đã Lực lượng phe ta sẽ mạnh như vũ bão. Hãy tiến lên!

BẢN CHÍ TỬ VÀ QUY CHẾ «ĐEN NHƯ MÓM CHÓ»

Cái quy chế rắc rối sự đời này đang được giới chích đạo lãng xê vào Quốc Hội với những mục đích cao đẹp và đầy ý hướng đi lên như sau:

— Cho phép các con nhà chính đạo được phép mở phòng điều dưỡng tư cầm như bác sĩ. Thợ chích chỉ cần qua một lớp học nghề 6 tháng là có quyền chưng bành hiệu.

Phòng khám Bệnh Nguyễn Văn TÓBIA

Chuyên trị bệnh đàn bà, con nít, nội ngoại khoa Cho phép các con nhà thợ chích được đeo « ống

nghe» dù chẳng biết cái ống ấy dùng để làm vào cái con mẹ gì.

Cho phép các con nhà thợ chích được hành nghề tại mặt khu tam giác sắt. Nghĩa là được quyền rờ mó, khám xét, thụt... rừa.

LỜI BÀN CỦA BẢN CHÍ TỬ

Với các nhà làm luật: Xin các ngài hãy xếp vụ này vào loại ưu tiếu số 3 sau quy chế Báo chí và chính đảng. Cứ quyết nghị mẹ nó đi cho được việc, cứ cho cái quy chế đen như mồm chó « ấy ra xem có chết thảng Tây nhà đèn nào không? Các ngài cần chú gì. vợ con các ngài nếu nhưc đầu số mũi là đã có nhà thương GRALL bảo đảm. Nếu rui các con nhà ý tá có ba-tăng hành nghề giết người này có giết bớt đi vài triệu dân, thì đất Đờ thành càng rộng. Các ngài có quyền tậu thêm đất xây thêm nhà tắm cho Mỹ mướn hoặc xây bin-dinh hành nghề tắm hơi dấm bóp. Với các nhà thợ chính: phải kêu gào nữa, phải vận động hàng vào mới được. Đầu phải cái vụ rờ mó cái lá da là độc quyền của mấy cha Tu-bíp. Thụt rừa cái « số ta » thì thảng chó nào làm chẳng được, phải không các cụ?

Có điều các cụ đòi hợp thức hóa cái khoản ấy là thừa. Cứ treo biểu hành nghề đi đã. Rồi khi đã xin cho được khám bệnh thì cứ khám tuốt luốt kê gì cái âm đạo hay dương đạo?

Cái khoản xin được xử dụng « ống nghe » cũng thừa mình các cụ ạ. Cái ống nghe có giết được chó ai đâu. Cứ tỳ như cái cụ, muốn được dùng súng ngắn súng dài thì mới phải xin phép bộ nội vụ chứ. Như Bản chí Tử đây muốn mua một cái « ống nghe » về dọa mấy con ma ri sến thì đã sao nào;

Riêng cái vụ bằng hiệu thì các cụ nên bắt chước anh chàng giáo sư Anh văn Thất học «ơ văn, tét địa (mượn chữ của anh Đinh Bạch Dân đấy nhĩ) xin tòa đòi khai sanh mới lấy tên là Nguyễn Tấn Sĩ để dễ bề lộn sòng. Các cụ hãy đổi tên là Nguyễn Bác Sĩ hay Nguyễn Y Sĩ v.v... ai cấm các cụ phang chữ Bác Sĩ to to bố trên bằng hiệu.

Phòng khám bệnh Nguyễn BÁC SĨ

chuyên trị bệnh đàn bà con gái

Như thế có phải là chắc ăn không. Đến đây cũng không thể kiện các cụ vào đâu được.

Với liên bà con gái: Đừng thấy có « ống nghe » mà tưởng là Bác Sĩ là hó to đấy các cụ ạ. Chiếc áo không làm nên thầy tu, nhưng chiếc « ống nghe » bậy bạ có thể làm các bà thất tiết, các cô mất trinh được lắm đấy.

Với Đờn ông thích xem phim thoát y. Còn đợi gì các bạn không ghi tên xin học một lớp y tá. Có 6 tháng mài kim đồ bô mà được xem cảnh thoát y cả đời người không thú sao?

Với các sinh viên y khoa? Hãy kiếm nghề làm ma cô mà sống. Trường y khoa sắp đóng cửa mẹ nó rồi.

Với lại Bác sĩ. Hãy tập làm chính trị hay kiếm một cái ghế nào trong các bộ, phủ. Các ông sắp đợi dài ra rồi.

Sức mảy mà còn đông khách như bây giờ. Bản chí tử có thảng bạn Tu bíp tên Huy hiện hành nghề ở Đà Nẵng cũng đang than trách. Có ngày đóc tờ Huy chỉ bắt được một khách. Cầm hai bóp, trong tay mà muốn khóc tới về công xưởng phát nhệ một phát là đi đong vài xin. Thành thực chia buồn.

Bài trên đây của bạn Bản chí Tử. Một dân nhà bành ủng hộ «quân ta».

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tấnh SG